

Na poparcie skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 23 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 (Dz.U. 2003, L 1 s. 1).
 - W tym zakresie podniesione zostało, że wartość uwzględniona przez Komisję w celu obliczenia progu 10 %, przewidzianego w art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 jest bezsprzecznie błędna, w zakresie w jakim wartość ta obejmuje cały obrót grupy CCPL, pomimo iż Komisja nie wykazała tzw. parental liability spółki dominującej grupy.
2. Zarzut drugi oparty na naruszeniu zasad proporcjonalności i równego traktowania przy określaniu wysokości kwoty podstawowej sankcji.
 - W tym zakresie podniesione zostało, że grzywna nałożona na skarżące jest w oczywisty i nieuzasadniony sposób nieproporcjonalna w stosunku do tej nałożonej na inne strony. Mechaniczne zastosowanie progu 10 % do każdego stwierdzonego naruszenia pozostaje w sprzeczności z zasadami proporcjonalności i równego traktowania, a także z zasadami indywidualizacji i stopniowania grzywny.
3. Zarzut trzeci oparty na naruszeniu przez Komisję Europejską obowiązku uzasadnienia zgodnie z art. 296 TFUE z uwagi na uwzględnienie wyłącznie części okoliczności dotyczących braku zdolności płatniczej, przedstawionych przez grupę CCPL.
 - W tym zakresie podniesione zostało, że zaskarżona decyzja przyznając, że skarżące znajdują się w poważnym kryzysie, nie uwzględniła tego w wystarczającym stopniu przy stopniowaniu sankcji.

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2021 r. – Telefónica Germany / EUIPO (LOOP)

(Sprawa T-132/21)

(2021/C 148/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Telefónica Germany GmbH & Co. OHG (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Fottner i M. Müller)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego LOOP – zgłoszenie nr 18 008 477

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 17 grudnia 2020 r. w sprawie R 644/2020-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim odrzuca ona zgłoszenie unijnego znaku towarowego nr 18008477;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania przed Sądem oraz postępowania odwoławczego i procedury badania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) a także art. 41 ust. 1 karty w związku z art. 20 i 21 ust. 1 karty.

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2021 r. – Amort i in. / Komisja

(Sprawa T-136/21)

(2021/C 148/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Heidi Amort (Jenesien, Włochy) i 37 innych skarżących (przedstawiciel: adwokat R. Holzeisen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji wykonawczej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję wykonawczą Komisji Europejskiej C(2021) 94 (final) z dnia 6 stycznia 2021 r. w sprawie udzielenia warunkowego dopuszczenia do obrotu produktu leczniczego stosowanego u ludzi o nazwie „COVID-19 Vaccine Moderna — szczepionka mRNA przeciw COVID-19 (ze zmodyfikowanymi nukleozydami)” na podstawie rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na twierdzeniu, że zaskarżona decyzja narusza art. 2 pkt 1) i 2) rozporządzenia (WE) nr 507/2006⁽¹⁾. Według strony skarżącej istnieją dowody naukowe na to, że ogólnoświatowa panika związana z wysokim poziomem śmiertelności w związku z zakażeniem wirusem SARS-CoV-2 jest nieuzasadniona. Ponadto WHO i Unia Europejska nie potwierdziły należyście zaistnienia sytuacji kryzysowej w rozumieniu zagrożenia dla zdrowia publicznego.
2. Zarzut drugi oparty na twierdzeniu, że zaskarżona decyzja narusza art. 4 rozporządzenia (WE) nr 507/2006 ze względu na:
 - brak pozytywnej równowagi ryzyko – korzyść w rozumieniu art. 1 pkt 28a) dyrektywy 2001/83/WE⁽²⁾;
 - niespełnienie wymogu określonego w art. 4 ust. 1 lit b) rozporządzenia (WE) nr 507/2001 ze względu na to, że wnioskodawca prawdopodobnie nie jest w stanie dostarczyć wyczerpujących danych klinicznych;
 - niespełnienie wymogu określonego w art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 507/2006, jako że nie istnieją niezaspokojone potrzeby medyczne, które mogłyby zostać spełnione dzięki dopuszczonemu produktowi leczniczemu;
 - niespełnienie wymogu określonego w art. 4 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 507/2006.